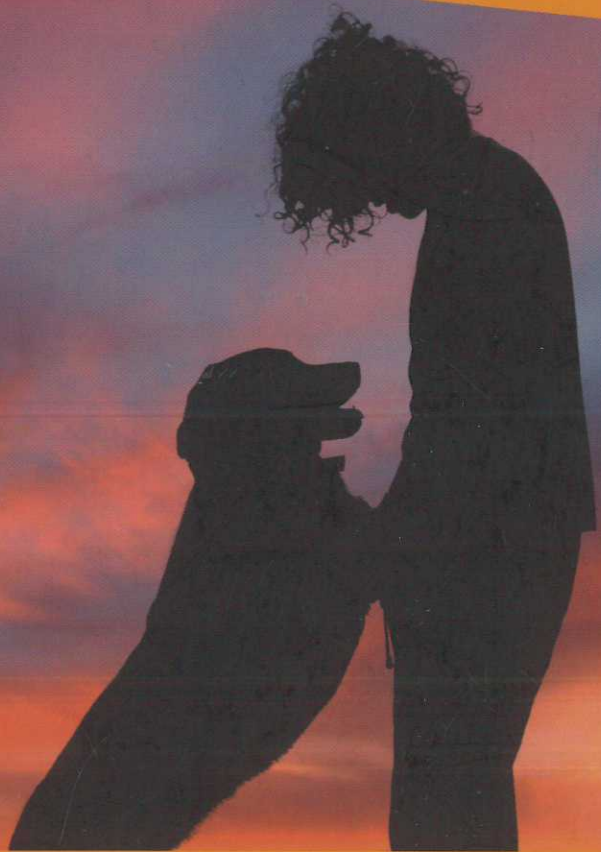

NÓGRÁDI GÁBOR
A gonosz hét napja

Légy jó, tesó!

MÓRA

Látom, mintha ma történt volna, és nem két hónapja.

Nem jól látom persze, mert bögtém, mint az állat, de azért látom.

A húgom, Luca (márciusban volt öt éves az édes) a hosszú, sárga pólójában üldögélt a háztetőn. Ez a sárga póló volt a kedvence. Tőlem kapta a születésnapjára. Néha ebben is aludt. Akkor éjszaka is ebben aludt. Aztán reggel meglovagolta a tető gerincét a kis hülye. Hét vagy nyolc méter magasan, a kémény közelében tette le a körtességét, mint akinek ott bérelt helye van.

Elöl, a póló mellrészén zseb volt. Anya varrta, mert Luca oda zsebet akart. Egy pólóra! Ebből is látszik, hogy a húgom hangyányit lökött. A zseben barna kutya vigyorgott zöld mezőbe festve. Naná hogy Foltos volt az! Virított a két világos folt az oldalán, mint két szem! Azt én festettem. Elég jól rajzoltam mindig, meg régen szerettem is csinálni, de egyébként nem érdekel.

Luca oldalán lógott a piros tasekja, szíja átvetve a nyakán. Taseknak neveztük, pedig csak egy ovis tás-

ka. Abban hordta a kincseit. A tasektól sose vált meg. Nagytól kapta a névnapjára tavaly. Aztán nagy meghalt. Éjszaka az ágya mellé kellett tenni az éjjeliszekrényre. Luca nem aludt el, ha nem volt ott.

Lehet, hogy a húgicám tényleg sose volt teljesen komplett?

Bár így lenne!

Nyugodtabb volnék.

De nem így van.

Húgicám hosszú, göndör vörösseszőke haja rendetlenül kanyargott összevissza a nyakán meg a vállán. Mint egy horrorfilmben a szörny szájából, füléből kitekergő vékony kígyók.

Még a reggeli hajtépés előtt mászott ki a tetőre. A fésülését neveztük hajtépésnek, mert folyton rán-gatta a fejét, ha anya nekiugrott a hajának. „Ne! Ne! Fáj! – kiabálta. – Nem akarom!”

Én javasoltam, hogy nyírjuk kopaszra. Akkor nem lesz gond. Erre persze anya kiabálni kezdett, hogy egy tizennégy éves hogy mondhat folyton hülyeségeket. Mintha nem tudná, hogy nem gondolom egészen komolyan. Csak egy kicsit. De azért normálisra levágathattuk volna. Luca is ezt akarta. Apa is. Anya persze nem. Mert neki gyerekkorában le kellett nyírni. A sulijában egy fiú megtetvesedett, és anya haja is tele lett serkével.

Folyton azt nyomta Lucának azon a magas, hisztis hangján, hogy: „Majd meglátod, milyen cso-

dálatos lesz, ha a szép hajad a derekadig ér!” Naná hogy az ő haja vállig sem ért! Utált bajlódni vele. Meg sajnálta a fodrászra a pénzt. Felnőttek. Gratulálok!

Luca néha megrázta a fejét, hogy a hajtincse ^{en} elmozduljon a szeme elől, de egyébként nyugodtan ült a tetőgerincen. Ült, és harsogva énekelte a kutyás dalt. Azt a kutyás dalt, amit apától tanult néhány más barom nóta mellett. „Kis kutya, nagy kutya nem ugat hiába, / van nekem szeretőm Szeged városába’...”

Neki szeretője! Azt se tudja, hogy csinálják a gyereket!

A sarkával ütötte a ritmust a sötétvörös cserepeken. A sárga póló a térdéig ért. A papucs a már akkor leesett a lábáról, amikor kimászott a tetőablakon. Az egyik belecsúszott az ereszcatornába, a másik meg lepottyant a ház mellé.

Luca énekelte és grimaszolt. Szeretett grimaszolni. Ezt is tőlem koppintotta. Én grimaszoltam neki mindig, amikor kisebb volt, hogy röhögjön. De ő a tetőn nem olyan játékosan grimaszolt, mint én. Nem úgy, hogy vágok egy torz pofát a vigyorért. Inkább olyan lett néha az arca, mint a kiscsajé az Ördögűzőben. Rémisztő.

Néha a lent hadonászó, kiabáló emberekre pillantott. De csak úgy nézte őket, mint aki nem is látja, amit néz. Ismerem ezt a nézést. Én is szoktam így

nézni, *ha nem vagyok ott*. Vagyis ott vagyok, de mégse. Nagyon erős a képzeletem. Ha valamit elképzelek, már ott is termék képzeletemben. És ami itt van, az mind eltűnik.

Az emberek a kertben meg a kerítésen túl hadonásztak és kiabáltak, hogy azonnal jöjjön le, meg ilyesmi. Nem értem a felnőtteket. Ha egy gyerek akar valamit, ők meg mást akarnak, felesleges üvöltözni. A gyerek azért se csinálja. Luca meg még úgy se! Sőt!

Persze a kiabálók nem ismerték Lucát. És már elfelejtették, milyen volt, amikor ők is hülyegyerekek voltak.

Néhányan megpróbáltak felmenni a tetőre belülről. Mert csak onnan lehet. A belső falépcsőn, ami az előszobából nyílik, meg a padlásfeljárón. De Luca bezárta a padlásfeljáró ajtaját. Vagyis elhúzta a reteszt. Ha meg is hülyül, marad még esze. Amennyi kell.

Az emberek jöttek ki a házból, és kiabáltak, hogy a padlásfeljáró be van zárva. Voltak vagy öten, és mindegyik elüvöltötte külön. Ezt utálok. A felnőttek imádják elmondani, amiről azt hiszik, csak ők tudják. Hír, baleset, szerencsétlenség, az nekik mindegy. Mondják, amit hallottak, láttak. És retentő boldogok, ha a másik tőlük hallja először. Pletykabuzik. Baromság!

Anya nem ment be a házba a többiekkel. Mi tud-

tuk, hogy Luca bezárta a padlásajtót. Mi már megpróbáltuk kinyitni, amikor Luca a reggelinél földre sodorta a tányért, és a kis tasekjával felrohant a lépcsőn, mert megmondtam neki, hogy Foltos haldoklik. Anya futott utána, meg én is, de a húgicám lecsapta a padlásajtót, és elhúzta a reteszt. Próbáltuk nyitni, meg dörömböltünk. Meg kiabáltunk a kis hülyének. Aztán kijöttünk a kertbe, mert meghalottuk a zajongást. Az emberek rikácsoltak az utcán, és néztek felfelé.

Mi is néztünk felfelé. És megláttuk Lucát a tetőgerincen. Láttuk, hogy bármikor megcsúszhat és lezuhanhat. Ha pedig lezuhan, akkor neki vége. Meg nekem is.

Akkor kapott el a sírógörcs. Pedig én nem szoktam sírni. Amikor nagyon kell, akkor is csak titokban. A paplan alatt vagy a klotyón. De ott is halkán. A számra szorítom a kezemet, úgy. Mikor apa megpofozott, akkor se sírtam. De most nem bírtam abahagyni. Levettem magam a földre Foltos mellé, és zokogtam, hörögtem, fulladoztam. Alig kaptam levegőt. Tökre bepánikoltam.

Anya is bőgött. Kicsit odébb állt a kék virágos ruhájában, és sírás közben kiáltozott:

– Luca! Luca! Kislányom! Gyere le! Gyere le! Le fogsz esni!

Apát már hívta mobilon. Biztos az ágyból ugrasztotta ki. „Az ügyvéd úr kilenckor még alszik. Vagy

azzal a ribivel hetyeg.” Anya mondta így a ribancot. Fél óra, míg ideér. A „ribi” nem a városban lakik.

Luca megint rákezdte a kutyázást. Ahogy felpillantottam, hirtelen úgy látszott, magasabban van, mint volt. Biztos a könnyeim miatt. A könnycsepp úgy működhet, mint egy nagyító. Torzít, de nagyít. Fizikából is jó vagyok. Csak Amperrel utáljuk egymást. Mikor brahiból rátettem Csibukra a két drótot kísérlet közben, Amper kizavart, hogy veszélyforrás vagyok. Ja! Majd agyonütöm Csibukot tizenöt voltal! Gratulálok!

Luca kábé a fenyőfánk csúcsával egy szinten üldögélt.

Tudom, hogy szemétség, de hirtelen arra gondoltam, mennyire pattanna fel egy labda, ha leesne onnan. Szóval, hogy mekkorát ugrik, ha hét-nyolc méterről leejtjük. Milyen magasra? Két méterre? Háromra? És mi lesz Lucával, ha megcsúszik? Ez is fizika.

Fura, hogy az ember mindenféle gondolat, miközben nem gondolkodik, mert éppen bög. Piszokosságokat is gondolhat. Erre mondják a felnőttek selypegve, hogy: „Nem illik, kisfiam! Nem illik!” Mintha a gondolatoknak lehetne parancsolni! Talán a felnőttek nem gondolnak szemét dolgokat? De mennyire hogy! Csak nem beszélnek róla. Esetleg a pszichológusukkal, ha van rá pénzük.

Nem bírtam abbahagyni a bömbölést. Pedig biztosan oltári ronda vagyok ilyenkor. Mindenkit csú-

nyít a sírás. Ha a lányok tudnák, milyen undormányul tudnak kinézni, mikor bögnek, leszoknának róla.

Megpróbáltam elfojtani, de ahogy ránéztem Foltosra, megint kirobant belőlem.

Foltos rettenetes állapotban feküdt mellettem. Tök vén kutyának nézett ki. Senki idegen nem hitte volna el, hogy hétfőn még egy édi kis kölyök volt. Tenyérszíni foltokban kihullott a szőre, és a csupasz helyeken barna foltokkal és gennyedző sebhelyekkel volt tele. Máshol a bőre ráncos volt, mint egy vénember arca, vagy egy kiszáradt kígyó. Kirajzolódtak a csontjai, a bordái. A mellkasa meg-megrezsent a gyöngye szívveréstől. Görcsbe rándult a teste. Kapkodta a levegőt. Szemén fehér homály volt. Szája széle felgyűrődött, és sötétsárga fogai kimeredtek, mintha vicsorított volna. De nem vicsorított. Ahhoz már nem volt benne erő. A nyála csordogált, a szája habzott.

Lucának éles, kislányos a hangja. Biztosan megszire hallatszott a „Kis kutya, nagy kutya”.

„Kis kutya, nagy kutya nem ugat hiába, / van nekem szeretőm Szeged városába’, / Szeged híres város, Tápéval határos, / ott lakik a babám, kivel leszek páros.”

Iszonyúan dühös voltam. Miközben a kertben fetrengtem és zokogtam Foltos meg-megránduló teste mellett, majd felrobbantam. Mért ezt az idió-

taságot éneкли? Egyáltalán: miért énekel? De ha már énekel, mert bekattant, mért éppen ezt?

A kis hülye már akkor sem értett belőle semmit, amikor apától megtanulta. Persze apa elmagyarázta vacsora közben, mert ő imád „elmagyarázni”.

– A szeretőm az, akit szeretek. Akivel csókolózom, meg etyepetye.

– Etyepetye? Az mi? – kérdezte Luca.

– Nehogy már elkezdj neki! – sipított közbe anya, mert ismerte apát meg a „szexuális szabadságát”, ahogy nevezte. – Még csak az kell, hogy az óvodában elmesélje!

– Nyugi már, jó? Tanuljon a gyerek! – mondta apa, és nagy levegőt vett. – Etyepetye azt jelenti, hogy megölelgeti egymást két szerető szív.

Majd lenyeltem a villát, úgy nyerítettem.

– „Megölelgeti egymást két szerető szív”? Na, nehogy már! Dugnak, oszt kész!

– Kisfiam! Kisfiam! – nyirvogott megint anyám. Aztán apára nézett. – Látod? Mert ilyen nótákat tanítasz a gyerekeknek!

– Mi az, hogy dugnak? – kérdezte Luca.

– Majd egyszer elmondom – mondta apa, és azal a vészjóslóan kimeresztett szemével rám villantott, ahogy szokott. „Eszednél vagy, kisfiam? Vagy észre térítselek?”

Nem akartam balhét. Ettem tovább. Felnőttek! Mindent fenyegetéssel meg pofozkodással akarnak

elintézni. Aztán csodálkoznak, ha a suliban is megy a dirr-durr.

Szóval Luca úgy énekelte a háztetőn a „Kis kutya, nagy kutya”-t, hogy fel se fogta.

Egyébként minden dal meg népdal a dugásról szól. Papa mondta. De legalábbis a smaciról meg más etyepetyéről. Csak meg kell érteni. Mi másról szólnának? „Nyílik a rózsza”? Egy fenét! Nyílik, ja! De nem a rózsza! Ezt egyszer megbeszéltük Papával, míg élt, mert vele lehetett beszélni ilyenekről.

De Lucát most nem érdekelték sem a szavak, sem a jelentésük. De a magasság meg a lent ordítózókat sem. Csak egyvalami érdekelt.

Hirtelen abbahagyta a danolászt, és lekiabált:

– Ha Foltos meghal, leugrom!

És megismételte:

– Ha Foltos meghal, leugrom!

Tudtam, hogy nekem kiabál. Ha Foltos kinyuvad, az miattam történik. És ezt egyedül Luca tudta rajtam kívül.

HÉTFŐ

SZEPTEMBER 8.

Minden azzal kezdődött, hogy szeptember nyolcadikán, hétfőn reggel nyolc óra előtt öt perccel a sarkon nem balra fordultam, hanem jobbra.

Már megfigyeltem, hogy egy apró ökörség mindent megváltoztatni az életben.

A karambolok többsége például azért történik, mert valaki két másodpercig nem figyel. Hátrafordul a kocsiban, hogy rászóljon a hülye kölykére. Egy, kettő... Vagy lát egy jó cicis csajt a járdán. Egy, kettő... Vagy lelép az útestre, és nem néz körül. Egy, kettő...

Az iskola úgy kétszáz lépésre, balra terpeszkedett citromsárgán a fekete vaskerítés mögött. Nyáron mázolták be.

Nem tudom, minek kellett befesteni. Ha felrobantják, megspórolják a festéket. Vannak ilyen ötleteim. Ezeket jókat nevetek magamban. Szerintem humorosak.

Két szint, tizenhat tanterem, hat vécé, négyszázhuszonöt diák. Közülük kétszázharminc lány.

A többi fiú.

Egy kicsit megálltam a sarkon. Autók jöttek jobbról, balról, előlről, hátulról... Mindenki rohan, mint a veszett egér.

Hova? – kérdezem én. Hova?

Álldogáltam egy pillanatig vagy kettőig, aztán jobbra fordultam.

Nem tudom, miért. Sose lógtam a suliból.

Ismertem másokat, akik lógtak: Bödét, a büdöset, meg Porit, vagyis Porszékit, aki hetedikben osztályt ismételt. De egyáltalán nem rajongtam értük. Nem tudom, miért fordultam jobbra.

Minden mindegy volt. Úgy éreztem, minden le van szarva. Magasról. Kikapcsoltam a telómat. Nem vagyok jelen.

Apa este elment. Előző este. Szóval vasárnap este. Összecsomagolt és elment. Két bőröndbe csomagolt. A két nagy bőröndbe. Még eszembe is jutott, hogy ha elviszi a két nagy bőröndöt, akkor mivel megyünk jövő nyáron Spanyolországba. Mert be volt ígérve a tenger meg a bikaviadal. Miután az idén nem mentünk az Adriára, pedig az is be volt ígérve.

Ígéret az mindig van, zsákkal.

Nem mentünk az Adriára, mert apának dolga volt. Én tudtam, mi a dolga, de anya akkor még nem tudta. Egy rövid, fekete hajú lány volt a dolga. Láttam őket a Rózsa utcában július hatodikán, kedden délután, mikor kijöttek egy keskeny kapun.